

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 635/2021-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Líška & Partners s. r. o., Brezová 10, Košice, proti uzneseniu Okresnej prokuratúry Košice II č. k. 2 Pv 429/20/8803-17 z 22. júna 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 25. augusta 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy uznesením okresnej prokuratúry, ktoré navrhuje zrušiť.

II.

2. Uznesením vyšetrovateľa z 13. novembra 2020 bolo na základe trestného oznámenia konateľa sťažovateľky začaté trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin krádeže, ktoré sa mali páchatelia dopustiť tak, že 27. októbra 2020 z parkovacej plochy patriacej k skladu v prenájme sťažovateľky odcudzili kontajnery na použité šatstvo, ktoré patrili sťažovateľke.

3. Uznesením vyšetrovateľa z 19. mája 2021 bolo trestné stíhanie podľa § 215 ods. 1 písm. b) a ods. 4 Trestného poriadku zastavené, pretože skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Vyšetrovateľ dospel k záveru, že predmetom konania je spor medzi dvoma osobami, a to konateľom sťažovateľky a spoločníkom sťažovateľky ([REDAKOVANÉ]), ktorý má so sťažovateľkou uzavretú zmluvu o spolupráci v súvislosti s ich spoločnou podnikateľskou činnosťou – zberom, predajom a spracovaním použitého textilu. Tento spor má civilný charakter, nie je však trestným činom krádeže a nemá ani znaky iného trestného činu. Proti uzneseniu vyšetrovateľa podala sťažovateľka sťažnosť, pretože podľa nej skutok napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty

trestného činu krádeže. Namietaným uznesením okresnej prokuratúry bola sťažnosť zamietnutá, pretože nebola dôvodná.

III.

4. Sťažovateľka namieta, že príslušné orgány činné v trestnom konaní nedostatočne prihliadali na podstatné skutočnosti veci, pretože podľa nej došlo k naplneniu znakov skutkovej podstaty trestného činu krádeže. Okolnosti prípadu podľa sťažovateľky nasvedčujú tomu, že došlo k vzniku značnej škody s príčinnej súvislosti so spáchaním trestného činu. Orgány činné v trestnom konaní mali prioritne náležite zistiť skutkový stav a zistené skutočnosti zodpovedne posúdiť. To však podľa sťažovateľky nenastalo, pretože vyšetrovateľ a následne prokurátor uprednostnili pri posudzovaní veci skutočnosť sporu dvoch podnikateľských subjektov.

IV.

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a základného práva vlastniť majetok (čl. 20 ústavy) uznesením okresnej prokuratúry, ktorým bola zamietnutá ako nedôvodná sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania vo veci trestného činu krádeže. Vyšetrovateľ trestné stíhanie zastavil, pretože skutok nie je trestným činom. Prokurátor sa plne stotožnil s rozhodnutím vyšetrovateľa a posúdil ho ako zákonné a vecne správne.

6. Podanie trestného oznámenia ako formy inej ako súdnej ochrany nezaväzuje orgány činné v trestnom konaní začať na jeho základe trestné konanie. Subjektívne právo oznamovateľa na začatie trestného stíhania negarantuje ani ústava (II. ÚS 88/99, II. ÚS 42/00, III. ÚS 176/07) či dohovor (napr. Perez proti Francúzsku z 12. 2. 2004). Z čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého obsahom je základné právo na súdnu a inú právnu ochranu, vyplýva, že oznamovateľ trestnej činnosti má právo na to, aby sa kompetentný orgán (prokurátor, policajť) jeho oznámením zaoberal, nie však na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave. Porušiť toto právo môžu tieto orgány vtedy, ak by podania sťažovateľa ignorovali alebo nevenovali im pozornosť zodpovedajúcu ich povinnostiam (III. ÚS 324/05).

7. Článok 46 ods. 1 ústavy tak sťažovateľke garantuje právo, aby sa podaným trestným oznámením náležite zaoberal kompetentný orgán, ktorým bol vyšetrovateľ a následne prokurátor. Ako vyplýva zo sťažnosti, ako aj napadnutého uznesenia prokurátora, po podaní trestného oznámenia bolo vypočítaných pre objasnenie veci viacerých svedkov a bolo zabezpečených niekoľko listinných dôkazov. Po oboznámení s týmito dôkazmi dospel vyšetrovateľ k záveru, že vo svojej podstate má vec charakter civilného sporu, a teda nejde o trestný čin krádeže a ani o iný trestný čin. S týmto rozhodnutím sa prokurátor plne stotožnil a posúdil ho ako zákonné a vecne správne. Prokurátor v napadnutom uznesení zdôraznil, že ide o občianskoprávny spor medzi spoločníkmi obchodnej spoločnosti a úlohou orgánov činných v trestnom konaní nie je riešiť tento spor. Potrebu primárne vo veci vyriešiť sporné otázky vyplývajúce zo súkromnoprávneho vzťahu v napadnutom uznesení jasne a zrozumiteľne odôvodnil. Zistené okolnosti vzťahu medzi sťažovateľkou, za ktorú konateľ, ktorý je jej spoločníkom a páchatelom trestného činu, ktorý je rovnako spoločníkom sťažovateľky a ktorý s ňou navyše má aj uzavretú zmluvu o spolupráci, sú dostatočným základom na vyvodenie záveru, že ich spor z oznámeného protiprávneho konania nemá trestnoprávny, ale len civilnoprávny rozmer. Tento element bol zásadným aj pre právne posúdenie veci. Prokurátor a pred ním

vyšetrovateľ ako kompetentné orgány sa riadne trestným oznámením sťažovateľky zaoberali a následne dospeli k záveru, že skutok nie je trestným činom. Tento názor dostatočne v rozhodnutiach odôvodnili a nie je možné dospieť k tomu, že ich záver namietaného uznesenia by bol výsledkom zjavného či už skutkového alebo právneho omylu. To, že záver, ku ktorému príslušné orgány dospeli, nezodpovedá očakávaniu sťažovateľky, nemožno hodnotiť ako porušenie základného práva sťažovateľky na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Preto je uznesenie okresnej prokuratúry plne v súlade s požiadavkami vyžadovanými čl. 46 ods. 1 ústavy.

8. Ústavný súd rovnako nezistil žiadnu možnosť porušenia základného práva sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy napadnutým uznesením okresnej prokuratúry. Rozpory medzi spoločníkmi sťažovateľky, resp. medzi spoločníkom a konateľom, týkajúce sa aj nakladania s predmetom podnikania sťažovateľky, je potrebné riešiť prioritne v oblasti civilného práva.

9. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a z toho dôvodu bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu